

• غرفه چهارم: مسیر سعادت و رستگاری

آن‌گاه که آدمی را تازیانه‌های ستم و ظلم به درد آورد، و جور و طغیانِ زمانه، خسته و ناتوان سازد و فساد و انحراف حاکم بر جامعه، آبرو و حیثیت او را برَد، با قلبی پراشتیاق و چشمانی در انتظار، امام عصرش، منجی عالم بشریت را خواهدخواند و با استغاثه و سر دادن آه و ناله‌های سوزان و ...، ظهور هر چه زودتر امامش را درخواست خواهد کرد.

هر‌گاه انسان مؤمن، متوجه مظاهر کفر و نفاق شود و دست به دست دادن و هم‌پیمان شدنِ ستمگران را برای پای مال کردن احکام اسلام ببیند و فضای پراختناق و وحشتی که مؤمنان مخلص و پاک در آن به سر می‌برند، او را ناراحت کند، در آن صورت است که به خدا پناه می‌آورد و از او درخواست می‌کند که هر چه زودتر امید انسانیت و امام بر حق و پیشوای آسمانی دوران، ظهور کند.

گاه این استغاثه به شکل دعایی تجلی می‌کند که به وسیله آن، بنده با ایمان به سوی خدای حکیم خود رو می‌آورد تا با آشکار ساختن امام عصر (علیه السلام) و آیین حق و عدل خود، به وعده خویش جامه عمل بپوشاند.

مگر خداوند عطف به راهنمایی آن عالم ربانی، منتظران موسی را به درخواست و دعا برای فرج در آستان الاهی دعوت نکرد و خداوند با اجابت خواسته آنان، ظهور موسی را برای گشایش مشکلاتشان پیش نینداخت؟

سلطه زشتی بر زیبایی و غلبه ناحق بر حق با ظهور منجی، ابطال می‌شود و مجدداً تسلط نور بر ظلمت، و غلبه راستی بر کژی تأمین می‌گردد. این خوش‌بینی در پایان یک سلسله مرارت‌ها و سختی‌ها - که ناظر بدکاری و حاکی از بدبینی است - قرار گرفته است و به تلخی‌ها و سوزها و ناکامی‌ها و یأس‌ها پایان می‌بخشد.

تا حصول این شرایط، نباید دست بر دست گذاشت و ناراستی و کژی را گستاخ کرد تا بر راستی و درستی چیره‌شود و دوران سلطه و حکومت پاکی را بر جهان خاتمه‌دهد.

هر کسی در حدود امکانات و توانایی خویشتن، به ستیزه و مقابله در برابر ناپاکی، مأمور و مسؤول است.

کافی است به «او» توجه کنیم و هم از «او» بخواهیم.

تنها شرط وصل، خواست ماست. پس اینک بر ماست که :

دل بدو بسپاریم. محبتش را در دل ارج نهیم. راه ارتباط با وی را - که توجه درونی و خدمت‌گزاری در راه اوست - آغاز کنیم. هم‌چون یکی از اعضای خانواده خویش با او انس گیریم؛ پیوسته به یادش باشیم و هر صبح و شام بر او سلام کنیم و به خاطر سلامتی و رفع بلا از وجود نازنینش صدقه بدهیم؛ اعمال مستحبی و کارهای نیک را به نیابت ایشان انجام دهیم و برای زندگی روزمره و رستگاری در آن از او یاری جوییم؛ زیرا او باب خداست در میان مردم.

خوشا به حال منتظرانش! خوشا به حال دعاگویان برای سلامتی و ظهور او در عصر غیبت!

خوشا بر احوال افرادی که توفیق‌یابند خدمت‌گزار او باشند و آن پدر مهربان را به مردم حیرت‌زده آخرالزمان - که هر روز بر اثر فتنه‌ای از او دورتر می‌شوند - معرفی کنند. اوصاف او را بگویند و نام او را بر سر زبان رانند. هر صبح و شام، چشم انداز ظهور آن آرمان‌عدالت‌باشند؛ او که جد بزرگوارش، حجت ششم خدا، امام صادق (علیه‌السلام) درباره‌اش فرمود:

«اگر ایام زندگی او را درک می‌کردم، تمام عمر خدمت‌گزار او می‌شدم.»

و خوشا بر آنانی که در عصر غیبت، به وصیت جدش عمل می‌کنند که فرمود:

«به هم نیکی کنید و مهربانی‌نمایید. سوگند به آن کس که دانه را در دل خاک شکافت و جان انسان را آفرید، روزگاری برسد که کسی برای درهم و دینار خویش جایی نیابد؛ به این علت که همه مردمان از فضل خدا... بی‌نیاز و مستغنی‌اند.»

آن مهربان، خود از خدا، برای ما خیرها می‌طلبد؛ خطاهای ما را نادیده می‌گیرد؛ نیازهای ما را می‌داند؛ راز دل ما را می‌شنود و از ما دست‌گیری می‌کند.

محال است ما را نصرت و یاری ندهد و دعای خیر مستجابش را از ما دریغ بدارد. هر توجه ما به او، توجه او را به ما در بر دارد؛ همان توجهی که تنها لحظه‌ای بر «حر» شد و از فرمانده لشکر ابن‌زیاد، آزاد مردی رستگار و جاودانه ساخت.

آیا فراموش کرده ایم که «او» زنده است و نظاره گر ما؟

آری، در کوچه‌ها و بازارهای ما رفت و آمد دارد. چه بسیار که او را می‌بینیم؛ اما نمی‌شناسیم. بر فرش‌های ما قدم می‌گذارد؛ به تشییع مردگان می‌آید؛ سخن ما را می‌شنود و اعمال ما را می‌بیند و سلامان را پاسخ می‌گوید.

بیاید به وظایفمان نسبت به «او» بیشتر عمل کنیم.

به عنوان پدر معنوی خویش، از او یاری و استعانت بجوییم تا گره‌های زندگی ما به دست با کفایت آن پدر پرمهر باز گردد و بدانیم که او نیز گره‌ای در زندگی خویش دارد که باز شدنش به دست او نیست؛ به دست خداست و اراده و خواست دعایی من و تو؛ همان گره غیبی که به دست ما انسان‌ها زده شده است که اگر باز شود، فرج او و ما، با ظهور پربرکتش به دست آمدنی است و سعادت و رستگاری، قله‌ای فتح شدنی.

اگر ظهور موسی (علیه السلام) که موعود حضرت یوسف بود و برای نجات نیم میلیون بنی اسرائیلی از چنگال یک فرعون، با پشتیبانی چند نشانه از آیات قدرت الاهی، با نیایش به درگاه خدا به پیش انداخته شد، بعید ندانیم که خالق مهربان، به همین نحو با دعایی از سر اخلاص و سویدای دل، ظهور مولای غایب از نظر - که موعود همه پیامبران الاهی است و میلیاردها انسان در مانده را از چنگال صدها فرعون رهایی می‌بخشد و همه‌ی نشانه‌های انبیا در اختیار اوست - را مقدر نفرماید.

پس آن گونه باشیم که او دوست دارد و با توجه به او و استدعای ظهورش از خدا، به همراه پارسایی و دین‌داری، زمینه ظهورش را فراهم‌سازیم و از خدمت گزارانش باشیم تا لبخند رضایتی بر لبانش بنشانیم و مشمول دعای خیر حضرتش گردیم که نتیجه‌اش سعادت حقیقی و رستگاری جاودانه ماست.

اللهم عجل لوليک الفرج والعافیة والنصر وامنن علينا برضاة... وهب لنا رافتة ورحمته ودعائه وخیره ما ننالُ به سعة من رحمتک وفوزاً عندک.

آثار عرضه شده در این غرفه، وظایف منتظران آن منجی موعود الاهی را با تفصیل بیش‌تر ترسیم می‌کند. امید آن که مطالعه و مراجعه به این منابع، پویندگان مسیر سعادت و رستگاری را مددکار و راهنما باشد.